

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: S. N., narozený dne X, státní příslušnost Nepál,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPU-50385-27/ČJ-2024-040022-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPU-50385-27/ČJ-2024-040022-ZZ, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 15. 3. 2024 v 17:00 hodin. V žalobě žalobce rovněž navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a dostatečně se nezabývá jeho konkrétní situací. Připomněl, že správní orgán má povinnost důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí být přesvědčivé a nezpochybnitelně doloženy ve spisovém materiálu.
3. Sdělil, že mu byl odcizen cestovní pas, což nahlásil na ambasádu Nepálu v Berlíně a následně dostal informaci, že se na vyřízení jeho cestovního dokladu již pracuje. Dále uvedl, že si nebyl vědom skutečnosti, že mu byla udělena povinnost vycestovat. Poznamenal, že v České republice žije již šest let, přičemž první dva roky měl povolený pobyt za účelem zaměstnání. Po skončení povoleného pobytu si našel novou práci, ve které mu bylo mylně sděleno, že mu povolení k pobytu bylo obnoveno. Žil tedy v domněnku, že jeho pobyt na území České republiky je legální a ztráta cestovního dokladu se brzy vyřeší. Nelegální pobyt na území České republiky tedy nebyl jeho cílem ani úmyslem, o čemž svědčí i skutečnost, že mu bylo uděleno měsíční vízum.
4. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že nebude s orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Podotkl, že žalovaná byla povinna výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých skutečností plyne obava, že se bude do budoucna chovat protiprávně a teprve na základě těchto konkrétních obav mohla učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do jeho osobní svobody. Uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky nezakládá nezbytnost zajištění cizince. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, konstatoval, že zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců jsou mírnější alternativou k zajištění, přičemž za účinné je lze považovat, pokud jimi lze dosáhnout účelu zajištění, a to bez fyzického zajištění cizince. Uvedl, že možnost uložení zvláštního opatření nelze paušálně vyloučit, ale je mimo jiné nutné zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování a charakter porušení povinností souvisejících s řízením o vyhoštění. Dodal, že zajištění je prostředkem *ultima ratio* a správní orgán by k jeho realizaci měl přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity. Dle žalobce však žalovaná těmto nárokům nedostála.
5. Měl za to, že jeho zajištění je nezákonné, neboť protiprávní jednání, kterého se dopustil, nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě byly dány okolnosti, které odůvodňovaly uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Namítl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nevysvětlila, proč jednotlivá zvláštní opatření považovala za neúčelná či nerealizovatelná a proč jich nevyužila. Úvahu žalované, že nemá možnost zajistit si v České republice trvalé ubytování označil za mylnou, neboť zákon o pobytu cizinců nepresumuje potřebu adresy hlášeného pobytu, ale toliko oznámení adresy pobytu, na které se bude cizinec zdržovat. K tomuto dále uvedl, že má zajištěné ubytování na adrese X, kdy mu nic nebrání se na této adrese zdržovat, a to i za účelem provedení bytové kontroly.
6. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce sdělil, že odůvodnění žalované, že na území České republiky a schengenského prostoru pobýval neoprávněně, nesvědčí o jeho neschopnosti dodržovat jemu uložené zvláštní opatření, neboť svoji situaci s cestovním dokladem i s oprávněním pobytu řešil a na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho chování nelze hledět jako na vědomé nelegální pobývání na území České republiky, které by mělo oslabit jeho důvěryhodnost.

7. Ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření žalobce dále namítl, že žalovaná postupovala nezákonně, neboť nedostatečným způsobem zhodnotila možnost jejich uložení, ignorovala většinu žalobcem uvedených skutečností a rozhodla v rozporu se správním spisem. Odůvodnění o nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření bylo zcela obecné, přičemž žalovaná především odkazovala na jeho domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost.
8. Žalobce dále namítl, že doba trvání zajištění byla stanovena v rozporu se zákonem, neboť napadeným rozhodnutím byla stanovena maximální doba zajištění, přičemž délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Uvedl, že ačkoliv žalovaná stanovení doby zajištění zdůvodnila, tak z odůvodnění není zřejmé, zda zohlednila konkrétní situaci žalobce. Připomněl, že při stanovení doby zajištění byla žalovaná povinna dbát jeho oprávněných zájmů a vyvarovat se nepřiměřenému zásahu do jeho soukromých práv, přičemž délku zajištění byla povinna transparentně a přezkoumatelně zdůvodnit. Dodal, že ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců nesmí být rozhodování paušalizované.
9. Podle žalobce žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), jakož čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci nejprve popsala skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu. Žalovaná dále zdůraznila, že velmi pečlivě zhodnotila všechny okolnosti případu žalobce, a to i ve věci možného užití zvláštních opatření, kterými se zabývala zejména na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí a s ohledem na skutkové okolnosti jednoznačně dospěla k závěru, že žalobci nebylo možné uložit žádný typ zvláštního opatření a muselo být přistoupeno k jeho zajištění. Uvedla, že vycházela z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které je volba mírnějších opatření vázána na určité předpoklady, kdy cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Upřesnila, že předpokladem je, že cizinec bude při realizaci opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat, přičemž nesplnění jednoho z těchto předpokladů je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaná poznamenala, že u žalobce byla předně dána důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění, neboť žalobce na území České republiky pobýval dlouhodobě nelegálně, čehož si byl vědom a nerespektoval povinnost vycestovat z území České republiky, která mu byla opakovaně uložena pravomocnými rozhodnutími o správním vyhoštění. Z tohoto je dle žalované zřejmá neúcta žalobce k právnímu pořádku České republiky, jehož pravidla pro pobyt cizinců se pokoušel do poslední chvíle obejít za účelem neoprávněného setrvání na území, resp. výdělečné činnosti.
11. Dle žalované byl vyloučen i samotný výkon zvláštních opatření. Jelikož žalobce neměl prostředky na složení finanční záruky. Podotkla, že žalobce sice uvedl konkrétní adresu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místa pobytu v České republice, ale zvláštní opatření nebylo možné uložit, neboť důvěryhodnost žalobce byla značně snížena jeho neustálou ignorancí pravidel a zákonů a snahou pracovat i bez oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání. Doplnila, že důvěryhodnost žalobce byla snížena i proto, že v době, kdy měl platný cestovní doklad a vycestovat měl a mohl, tak neučinil; o smysl a výsledek řízení o správním vyhoštění, které bylo vedeno v roce 2021, se nezajímal a na policii se nedostavil. Nadále setrval na území a pohyboval se po celé České republice s cílem vydělávat peníze. Jelikož se žalobce skrýval před výkonem rozhodnutí, je tedy dána důvodná obava, že by ve svém způsobu chování pokračoval i navzdory uloženému zvláštnímu opatření. Žalovaná konstatovala, že i okolnosti, za nichž byl nyní žalobce zajištěn, tedy při krádeži v obchodě, zřetelně signalizují, že žalobce nehodlá respektovat rozhodnutí orgánů a zákony České republiky. Uvedla, že k uložení zvláštních opatření k vycestování nepřistoupila i v souladu s § 123b odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Připomněla, že žalobce v době stanovené k vycestování nevycestoval, a to ani ve lhůtě k vycestování stanovené v pravomocných rozhodnutích o správním vyhoštění ani ve lhůtě stanovené po ukončení zajištění výjezdním příkazem s platností do 7. 2. 2024.

12. Ve věci odůvodnění doby zajištění žalobce žalovaná uvedla, že se s ním řádně vypořádala na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kdy vyjmenovala jednotlivé úkony, které je potřeba učinit, a to včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere. V rámci řízení o správním vyhoštění i v napadeném rozhodnutí byla zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zajištění a realizaci správního vyhoštění žalovaná označila za zcela přiměřené. Konstatovala, že se vypořádala se všemi okolnostmi daného případu a řádně je ve svém rozhodnutí odůvodnila. Dodala, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států vyhostit.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce na území České republiky přicestoval v roce 2018 na základě platného víza a platného cestovního dokladu, přičemž v České republice se následně zdržoval na základě povoleného dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty, jejíž platnost zanikla dne 31. 7. 2020. Jelikož po uplynutí platnosti uvedené zaměstnanecké karty pobýval žalobce na území České republiky neoprávněně, bylo mu uloženo (první) správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 16. 2. 2022, č. j. KRPA-286554-22/ČJ-2021-000022-SV, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2022 a kterým byla žalobci stanovena doba k vycestování území členských států Evropské unie do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí žalobce nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Následně žalovaná vydala další (v pořadí druhé) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 18. 10. 2023, č. j. KRPU-185540-38/ČJ-2023-040022-SV-ZZ. Tímto rozhodnutím žalobci současně stanovila lhůtu k vycestování, která začala plynout dne 9. 1. 2024 a skončila dne 7. 2. 2024. Ani na základě tohoto rozhodnutí však žalobce území České republiky neopustil.
17. Dále je z obsahu správního spisu zřejmé, že dne 15. 3. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, územním odborem Most, v prodejně Kaufland v Mostě, kde měl odcizit zboží v hodnotě 280 Kč. Žalobce ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti nebo povolení k pobytu, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky a schengenského prostoru. Lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena doba k vycestování, ve které však žalobce nevycestoval, a tedy od 8. 2. 2024 pobývá na území schengenského prostoru neoprávněně. Z těchto důvodů byl žalobce policejní hlídkou zajištěn.
18. Žalobce dne 16. 3. 2024 vypověděl, že je státním příslušníkem Nepálu, a trvale bydlí na adrese X. Bydlí v bytě společně se svými třemi sestrami, je svobodný a bezdětný. V Kauflandu byl nakupovat společně se svým kamarádem, ke kterému jel po svém propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Byli podezřelí, že něco odcizili, ale on nic neodcizil, to pouze jeho kamarád. Jelikož nebyl schopen se prokázat žádnými doklady, tak byl zadržen policií. Uvedl, že při svém odchodu ze zařízení pro zajištění cizinců dne 9. 1. 2024 dostal nějaký papír, asi vízum a jízdenku do Prahy. Věděl o skutečnosti, že musí vycestovat. Po propuštění kontaktoval své známé v Německu, kteří mu řekli, že bez cestovního pasu nemůže vycestovat. Snažili se mu pomoci a kontaktovali ambasádu v Německu a sdělili mu, že se na jeho cestovním pase pracuje, ale do dnešní doby nemá žádné další informace. Po svém propuštění nevycestoval, protože neměl a dosud nemá žádný cestovní doklad. Ze zařízení pro zajištění cizinců jel do Prahy a poté do Mostu ke svému kamarádovi, se kterým byl předchozího dne v Kauflandu. Bydlí tam v bytě společně s dalšími cizinci. Toto ubytování mu poskytl muž, který jej i zaměstnává. Pracuje ve skladě ve společnosti SAPRIL v Mostě, jedná se o logistickou firmu. Jeho cestovní doklad mu byl na podzim roku 2023 ukraden. Tuto skutečnost telefonicky nahlásil na ambasádě Nepálu v Berlíně. Dodal, že nový doklad se mu snažili vyřídit jeho známí v Německu, ale nové informace zatím nemá.
19. Dále uvedl, že je mu známo, že do Schengenského prostoru, a tedy i do České republiky může cestovat jen s cestovním pasem a vízem. Na území České republiky ani Evropské unie nevlastní majetek ani zde nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, ale v Německu žije jeho strýc. Sdělil, že Nepál je jeho domov, má jej rád a chce se tam vrátit. O žádný pobyt ani azyl v České republice ani Evropské unii nežádal, pouze v roce 2018 měl vydáno zaměstnanecké vízum na území České republiky. Do Nepálu se může vrátit, žádný ozbrojený konflikt tam nepobíhá, ale problémem je, že nemá cestovní pas. Rovněž nemá dostatek finančních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostředků k návratu do Nepálu. K možnému dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života sdělil, že návrat do Nepálu pro něj nebude žádný problém, pouze si v České republice chtěl vydělat peníze, protože v Nepálu je málo práce, která je navíc špatně placená.

20. Z provedené lustrace v informačním systému bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného členského státu Evropské unie. Žalovaná si opatřila informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 8. 2023, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Nepálu. Součástí správního spisu je rovněž protokol o výsledku žalobce ze dne 14. 10. 2023.
21. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostála, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
22. Dále se soud zabýval námitkami žalobce směřujícími proti stanovení doby zajištění a jejímu odůvodnění. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
23. Z § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že *„[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“*
24. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění ..., proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostála.
25. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí byla délka trvání zajištění stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Soud k tomu poznamenává, že délkou zajištění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce, výčtem úkonů, které je třeba učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere, se žalovaná podrobně zabývala na str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaná především uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, musí nejprve dojít k ověření jeho totožnosti, aby mu následně mohl být, ve spolupráci se zastupitelským úřadem Nepálu, vydán náhradní cestovní doklad. Předně podotkla, že s procesem ověření totožnosti může začít až po uplynutí 7 dnů od umístění žalobce do zařízení pro zajištění cizinců, neboť v této lhůtě může žalobce požádat o mezinárodní ochranu. S žalobcem byla sepsána žádost o ověření totožnosti, která byla společně s fotografiemi žalobce a dalšími doklady zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, které by tyto podklady mělo obdržet ve lhůtě 7 dnů. Ředitelství služby cizinecké policie následně v řádu 2 pracovních dnů vyhotoví dožádání, které společně se všemi potřebnými podklady zašle na zastupitelský úřad Nepálu. Poté může být vedeno ústní jednání mezi zástupci zastupitelského úřadu a cizincem, kdy tyto pohovory nejsou vedeny ve všech případech a pokud ano, tak jsou provedeny do 14 dnů od požádání. Následně správní orgán musí vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá a nejde ji přesně časově predikovat. Ve většině případů probíhá proces ověřování totožnosti cizinců ze třetích zemí a vydání náhradního cestovního dokladu řádově od 40 do 50 dnů a následně dalších 10 až 20 dní cestuje doklad na Ředitelství služby cizinecké policie, přičemž tato doba se odvíjí od informací poskytnutých cizincem. Dále žalovaná zdůraznila, že bude nutné zajistit letenku a je nutné zajistit policejní eskortu přes jiné státy a vést jednání s domovským státem cizince o jeho zpětvzetí, kdy se doba k zajištění těchto záležitostí pohybuje kolem 30 dnů.

26. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba provést pro realizaci správního vyhoštění žalobce, je patrné, že doba trvání zajištění žalobce 90 dnů je přiměřená. Soud tedy uzavírá, že žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč přistoupila k zajištění žalobce na dobu 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela dostatečné a podle soudu žalovaná dostala požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
27. Žalobce dále namítal, že žalovaná nevysvětlila, proč nevyužila zvláštních opatření k vycestování a proč je považovala za neúčelná a nerealizovatelná. K tomu soud uvádí, že žalovaná se otázkami, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zabývala na straně 6 a 8 napadeného rozhodnutí a dospěla k závěru, že uložení těchto opatření není dostačující, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit správní vyhoštění. Žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že z výpovědi žalobce je zřejmé, že si byl vědom skutečnosti, že má uděleno správní vyhoštění a pobývá na území České republiky i členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace neoprávněně. Dále uvedla, že žalobce vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti cizince a nelegálně se pohybuje po území států Evropy bez platného oprávnění k pobytu, a není tak zaručeno, že bude spolupracovat s orgány policie. Poznamenala, že jednání žalobce vzbudilo důvodnou obavu, že se buď bude na území České republiky skrývat, nebo nebude spolupracovat se správním orgánem, čímž by opakovaně mařil výkon úředního rozhodnutí. Zdůraznila, že je zřejmé, že žalobce by se pohyboval po území České republiky i schengenského prostoru nadále neoprávněně, protože, jak uvedl, i přestože chce cestovat zpět do Nepálu, tak si není schopen obstarat cestovní doklad ani finanční Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostředky nutné k vycestování. Na základě výše uvedených skutečností žalovaná v napadeném rozhodnutí vyloučila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť v případě žalobce existuje nebezpečí toho, že by mařil a ztěžoval výkon již pravomocného správního vyhoštění. Soud s ohledem na výše uvedenou rekapitulaci odůvodnění rozhodnutí žalované konstatuje, že žalovaná uvedla, proč neshledala uložení zvláštních opatření v případě žalobce za dostačující. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalované přezkoumatelné.

28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

29. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

30. Tato právní úprava je odrazem obecného principu subsidiarity zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li k dosažení sledovaného účelu uložení mírnějších opatření, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, „*při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013 - 34)“.*

31. Z uvedeného usnesení dále vyplývá, že jakkoliv v případě cizinců, kteří nerespektovali již pravomocně uložené správní vyhoštění a u nichž existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, bude zajištění spíše pravidlem, musí správní orgán vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Správní orgán musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.

32. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a že žalobce ve lhůtách stanovených v rozhodnutích o správním vyhoštění z území České republiky nikdy nevystoval. Splnění této podmínky stanovené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce ani nerozporoval. Zároveň je z obsahu správního spisu zjevné, že žalobce nečinil žádné kroky k tomu, aby se mohl vrátit do země původu.
33. Soud se ztotožňuje s posouzením žalované ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala důvody, které uložení zvláštního opatření v případě žalobce brání. Zejména upozornila na to, že žalobce na území České republiky přicestoval v roce 2018 na základě platného víza a platného cestovního dokladu, přičemž v České republice se následně zdržoval na základě povoleného dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty, jejíž platnost zanikla dne 31. 7. 2020. Jelikož po uplynutí platnosti uvedené zaměstnanecké karty pobýval žalobce na území České republiky neoprávněně, bylo mu uloženo (první) správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 16. 2. 2022 č. j. KRPA-286554-22/ČJ-2021-000022-SV, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2022 a kterým byla žalobci stanovena doba k vycestování území členských států Evropské unie do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí žalobce nerespektoval a z území České republiky nevystoval. Následně žalovaná vydala další (v pořadí druhé) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 18. 10. 2023, č. j. KRPÚ-185540-38/ČJ-2023-040022-SV-ZZ. Tímto rozhodnutím žalobci současně stanovila lhůtu k vycestování, která začala plynout dne 9. 1. 2024 a skončila dne 7. 2. 2024. Ani na základě tohoto rozhodnutí žalobce území České republiky neopustil.
34. Soud tedy akcentuje skutečnost, že žalobce měl již v minulosti možnost dobrovolně opustit území České republiky. I v době, kdy disponoval svým cestovním pasem, neučinil žádné kroky k tomu, aby mohl vycestovat v souladu s uloženým správním vyhoštěním. Rovněž lze poukázat na skutečnost, že žalobce policii nenahlásil, že mu byl ukraden cestovní pas. Tuto skutečnost žalobce, jak vypověděl, pouze telefonicky oznámil na zastupitelském úřadu v Berlíně, a to na podzim roku 2023. Z výpovědi žalobce ze dne 16. 3. 2024 však vyplývá, že sám poté zastupitelský úřad znovu nekontaktoval, ale toliko se spojil se svými známými v Německu, kteří zastupitelský úřad údajně kontaktovali a kteří mu sdělili, že na jeho cestovním pase se pracuje. Dále potvrdil, že o své povinnost vycestovat z území České republiky věděl. Ve své výpovědi žalobce rovněž uvedl, že po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců dne 9. 1. 2024 jel do Prahy a následně do Mostu, ke svému kamarádovi, kde bydlí v bytě společně s dalšími cizinci. Dodal, že pracuje v logistické firmě SAPRIL v Mostě jako skladník. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce si byl vědom skutečnosti, že na území České republiky pobývá neoprávněně, a i přesto zde nadále nelegálně pracoval a současně aktivně nečinil žádné kroky k tomu, aby území České republiky opustil. Zejména se nijak aktivně nesnažil získat nový cestovní doklad, když zastupitelský úřad toliko informoval o jeho odcizení, ale dále jej nijak nekontaktoval. Soud dále zdůrazňuje, že z jednání žalobce je zřejmé, že měl v úmyslu nadále pracovat a setrvat na území České republiky.
35. Za situace, kdy žalobce opakovaně nerespektuje jím uložená správní vyhoštění, je v případě žalobce zřejmé nebezpečí, že by mařil a ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soud tak na základě konkrétních okolností pobytové historie žalobce na území České republiky vnímá žalobce ve shodě se žalovanou jako osobu, u níž rozhodně nelze spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dosavadního chování žalobce od doby, co pozbyl pobytové oprávnění na území České republiky.

36. Podle názoru soudu tudíž existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by se snažil vyhnout návratu do Nepálu. Je proto dle soudu pravděpodobné, že by žalobce usiloval o to, aby nebylo možné realizovat pravomocně uložené správní vyhoštění a z tohoto důvodu se mohl skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce je taktéž zcela zjevné, že uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu. Ostatní alternativy pak rovněž předpokládají, že žalobce bude disponovat rozumným množstvím finančních prostředků, aby si zajistil ubytování a obživu, případně že bude znát někoho, kdo mu v tomto ohledu pomůže. Soud shrnuje, že skutkové okolnosti žalobcova případu vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní. Zajištění žalobce je totiž vyústěním dlouhodobého nerespektování právního řádu České republiky a jeho dlouhodobého pobytu bez platného oprávnění na území České republiky, počínaje jeho dlouhodobým vědomým nelegálním pobytem na území České republiky a nevycestování na základě uložených správních vyhoštění.
37. K námitce, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění, soud opakuje, že žalobcovo výše popsané jednání je dostatečným důvodem pro uvedené závěry žalované. Pokud totiž žalobce vědomě nelegálně pobýval na území České republiky veden toliko ekonomickými motivy (snahou zde pracovat), soud nepochybuje o tom, že by v podobném jednání pokračoval i nadále a snažil by se na území České republiky nadále zůstat. Vzhledem k tomu, že žalovaná všechna tato zjištění v napadeném rozhodnutí popsala, pokládá soud její úvahy o tom, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění, za dostatečně odůvodněné. Citovaná zjištění pak vycházejí z výpovědi samotného žalobce, a tudíž mají dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. nejsou nepodložené. Soud proto vyhodnotil předmětnou námitku jako nedůvodnou.
38. K obecným tvrzením žalobce, že žalovaná musí důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, a tyto skutečnosti musí být přesvědčivě a nezpochybnitelně doloženy ve spisovém materiálu, soud konstatuje, že žalovaná těmto požadavkům dostala. Její rozhodnutí přitom vychází z konkrétní situace žalobce, jak byla popsána výše a jak je zachycena ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí nepokládá za šablonovité či paušální.
39. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítal, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Takové obecné námitky nemají kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.

40. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí neshledal porušení základních zásad činnosti správních orgánů ani čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
41. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť soud ve lhůtě pro rozhodnutí o přiznání odkladného účinku rozhodl ve věci rozsudkem, a rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě se stalo bezpředmětným.
42. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.